Entrevista

Mauro Pini seleccionador nacional

"Als esquiadors espanyols els manca caràcter"

Celes Piedrabuena Luca Ivessa/www.equipoespanoldedamas.com

Com a bon director de cinema, Mauro Pini no tan sols sap com s'ha de moure la càmera, sinó en quin moment ha de fer un zoom i quina és l'actitud que han d'adoptar les seves estrelles davant l'òptica del seu ull. Una manera de fer que té María José Rienda com a principal protagonista, als joves com a artistes convidats i als nois com a actors figurants.

Arribat gairebé per casualitat al nostre país, Mauro Pini és un home tranquil, amant de la natura, de l'esquí de competició i de la feina que exerceix. Es passa mig any amunt i avall, i per les seves mans passen, o haurien de passar, els millors esquiadors nacionals, tant els joves com els consagrats. Fidel al seu mètode, Pini creu que l'esquí de competició demana molta disciplina per als qui s'hi volen dedicar, que passarà força temps fins que Espanya torni a tenir un referent com María José Rienda, no diguem ja en nois, que s'està fent una bona feina de captació de joves valors i que, a diferència d'altres països, l'afició per l'esquí a Espanya és molt elevada. "Mai havia vist tanta gent a les pistes", diu.

- Qui és Mauro Pini?

- Vaig néixer a Suïssa. Sóc suís italià, de la part italiana de Suïssa, de la part més al sud. Estic a Espanya des de l'any 2000. Aquesta és la meva cinquena temporada amb la RFEDI. Fa dos anys vaig estar amb els juvenils, i després ja em vaig passar a l'equip gran. Vaig estar un any sota les ordres de Luciano Acerboni, i ara fa dos anys que sóc responsable de l'equip.

- Com vas arribar a Espanya?

- Va ser una casualitat. Vaig estar tres anys entrenant a Nova Zelanda, on vaig conèixer Jordi Pujol. Ell estava entrenant amb un altre grup d'atletes. Em va preguntar si estava interessat a venir a Espanya, ja que en aquells moments estaven buscant entrenadors pels xavals, i vaig dir, per què no?

- Però tu ja entrenaves abans, oi?

- A veure, jo havia entrenat equips regionals, mai abans havia treballat a nivell de la Copa del Món.

- D'on et ve aquesta fal.lera per l'esquí?

- Vaig ser competidor, però sense ser d'un nivell molt alt. No vaig arribar a córrer la Copa del Món, i visc en un poble dels Alps on l'esquí és el nostre pa de cada dia. No és que nasqués amb uns esquís als peus, però gairebé. Durant sis anys també vaig ser director d'una escola d'esquí. Donava classes als professors i vaig estar a l'equip de demostradors suïssos. Donava cursos i entrenava clubs territorials. Des de l'any 1998 que torno al vessant competitiu, i crec que ja he trobat el meu lloc.

- Què va ser el que més et va atreure de la possibilitat de venir a entrenar a Espanya?

- Primer de tot, la possibilitat de viure una nova experiència, esportiva i cultural, diferent. Descobrir un nou país.

- I quan et van oferir la possibilitat d'entrenar a l'equip nacional alpí, deuries pensar que era el màxim al que tot entrenador pot aspirar, oi?

- És clar. Haig d'admetre que he tingut sort de trobar-me en el lloc ideal en el moment oportú. També està clar que s'ha de saber aprofitar les ocasions que es presenten, i tenir la qualitat suficient. Però, sí, vaig tenir la sort d'estar allà, quan Maurizio Marcacci es va marxar després de fer una feina de dotze anys, i que Luciano apreciés les meves qualitats per entrenar l'equip dels grans. També haig d'admetre que tinc la sort d'entrenar dues noies com són María José Rienda i Carolina Ruiz, d'un gran nivell.

- Molta gent que no és d'aquest món es pregunta com es possible que tant sols hi siguin elles dues dalt de tot, què en penses?

- Bé, jo haig de dir que no conec exactament el que ha passat els anys anteriors de la meva arribada a Espanya. Però, no s'ha d'amagar que aleshores la RFEDI no estava ben dirigida. Quan la Federació no funciona una de les parts més afectades és el vessant juvenil. Probablement s'han perdut corredors de gran nivell, i s'ha creat un forat que serà molt difícil d'omplir. S'ha trencat la dinàmica de relació que ha d'haver-hi entre els equips grans i els petits, i ajudar als juvenils a pujar de nivell no és fàcil.

- Què s'ha de fer perquè quan María José Rienda decideixi penjar els esquís no es creï un gran buit?

- Bàsicament invertir en el sector juvenil i tenir molta paciència, i una mica de sort de trobar joves amb talent, que no és fàcil. Però, a dia d'avui ja se sap que tant sols amb talent no es va enlloc. Aquesta feina, però, necessita temps.

- Veus joves que puguin fer parlar el dia de demà?

- Del grupet de noies que tenim diria que hi ha noies interessants, que han entrat fa poc en la dinàmica de la federació. També s'ha de dir que no hi ha el talent natural, però són unes noies interessants. Ara el que és important és que la RFEDI les recolzi completament.

Aquí veiem a Mauro Pini a Zermatt, corregint la posició de María José Rienda. Al seu costat, Carolina Ruiz observa atentament.

- I què passa amb els nois. La temporada passada Albert Rovira i Oriol Dot estaven a l'equip nacional, però aquest any no en tenim cap de noi.

- Amb els nois passa el mateix que amb les noies, i a més ells no tenen María José Rienda i Carolina Ruiz com a referents, i amb ells la competència és més gran. Amb ells es necessita molt de temps i més talent encara.

- Però, les federacions autonòmiques, i parlo pel coneixement que tinc de la catalana, fan una gran feina de promoció i d'organització de campionats.

- Sí. Recordo que quan vaig arribar a Espanya em va impressionar la gran quantitat de gent que esquiava, i el coneixement que es tenia de la neu i de l'esquí, i sobretot la quantitat. Jo no havia vist mai tanta gent esquiant com a Espanya, a cap altre lloc. Probablement el que falti sigui cultura competitiva. Em dóna la impressió que falta una mica d'implicació de la gent de muntanya, de la gent de poble. Crec que l'esquí encara segueix sent massa elitista, cosa que ja passa als Alps, i em dóna la impressió que als esquiadors espanyols els manca caràcter. Com dic jo, saber menjar amb els guants i conèixer l'ambient on es practica l'esport. No és que vulgui discriminar la gent de ciutat, però és una gran veritat que naixent en un ambient de muntanya aquest pot ajudar, ja que al cap i a la fi l'esquí es practica a la muntanya.

- Però a vegades això suposa un esforç massa grans pels pares i pels fills.

- Els pares han d'entendre que un cop que es tria un camí s'ha de ser conseqüent. Això no vol dir que si trien ser un esportista d'elit hagin de deixar l'escola, però s'ha de pensar que el que es demana als nanos és una dedicació completa, al 100%. L'interès de la RFEDI és clar, treure esportistes. No aconseguir que surtin doctors o metges.

- Com és Mauro Pini com a entrenador?

- Ja per naturalesa sóc de caràcter bastant exigent, i penso que encara sóc massa idealista.

- Què vol dir idealista?

- Sóc idealista en temes com el dopatge, els diners, sóc un romàntic de l'esquí. Vull que els meus esquiadors es dediquin al 100% al que fan, de la mateixa manera que jo m'entrego.

- Creus que la teva feina està suficientment valorada, tot l'any viatjant i sempre a l'ombra dels esportistes?

- Al final sempre és l'esportista el que aconsegueix o no els resultats. Però un esportista sol no va enlloc. Necessita que al seu voltant hi hagi una sèrie de persones que es dediquin a ell. Primer estaria l'entrenador, que és la persona de referència de l'atleta; però sense oblidar-nos del preparador de material, el preparador físic, el fisioterapeuta, el psicòleg, la família, tot l'entorn és fonamental.

- Què prefereixes entrenar, nois o noies, i què és el que més t'agrada treballar amb ells?

- M'agrada molt modelar els esportistes, treballar-los i veure que quan esquien segueixen i representen el meu model d'esquí.

- Quin és el model Pini?

- Puc dir-te que com està esquiant ara María José. Fet aquest incís, tornem a la pregunta anterior. Amb les noies em trobo bé, tinc un caràcter que s'adapta. També perquè les noies que tinc s'adapten bé al meu caràcter. Amb els nois és diferent. Amb les noies hi ha un vessant psicològic especial. No és tant sols el contacte directe, amb els nois el tracte és molt més directe, de cabró a cabró.

- On està la clau de la fantàstica evolució de María José, quins aspectes ha millorat més en els darrers temps que l'han fet estar on és ara?

- La clau està en la seva dedicació i en la qualitat que té. De tres anys ençà hi ha hagut un canvi tècnic molt important. L'esquí és la seva passió, té una gran constància i una gran capacitat de patiment. Pel que fa a l'aspecte tècnic podríem parlar de la posició. Ara és més moderna, més alta, amb més recursos. Quan la vaig trobar el primer cop, la sensació que vaig tenir és que sempre anava al límit. No tenia més recursos, no tenia reserva. Baixava sense marge d'error de competició.

Mauro prefereix entrenar noies abans que nois, doncs diu que amb elles s'estableix una relació psicològica especial i que amb els nois és més de "cabró a cabró"..

(Foto: Agraïment Patricia Arlà/Diffusion Sport).

- Ja vas veure en aquesta primera baixada que María José tenia fusta de campiona?

- Segur, amb María José es pot treballar molt bé. També té un caràcter fenomenal per a un entrenador.

- Segueixes algun model d'entrenament?

- Una de les coses més importants per a un entrenador és estar obert, parlar i escoltar. Posar-se al dia i no tancar-se en les seves idees i voler aprendre dels altres. I després conèixer el teu atleta, ja que ell pot tenir un esportista que no encaixi en el teu model.

- Quins esquiadors actuals admires més?

- André Aamodt i Lasse Kjuss. Ambdós encarnen la polivalència i són dos atletes molt complets. I tenen una qualitat fenomenal. Encara tinc una imatge gravada al cap de Lasse Kjus de fa quatre o cinc anys, a Parc City! I també perquè quan ells van començar venien d'un país no tant conegut en l'ambient alpí, i ells dos lluitaven contra suïssos i austríacs. Després està Maier, que és un atleta fenomenal, però Aamodt i Kjuss estimulen la meva fantasia esportiva.

- Però no negaràs que Maier és una bèstia?

- La recuperació que ha fet després de l'accident és fenomenal. D'acord que ha disposat de tots els mitjans possibles, però s'ha d'admetre que tornar a competir com ha tornat és per treure's el barret. ❄

Sabies que...

- Mauro Pini és un enamorat d'Espanya, que si pogués hi viuria?
- Per a ell, La Molina, Sierra Nevada i Candanchú podrien organitzar sense problemes una prova de la Copa del Món?
- Li agraden molt els documentals i les pel.lícules que el recreen, com Soldados de Salamina que el va entusiasmar?
- Està casat i té dues filles? La seva dona es diu Francesca. Nicola té dos anys i Patrick quatre mesos.
- A l'hora de llegir li agraden les autobiografies i les aventures, i té com a escriptors favorits a Sepúlveda, Márquez i Coelho?
- No descarta tornar al seu país un cop acabi la seva relació esportiva amb María José Rienda?
- Somia amb ser l'entrenador oficial del seu país?

I a que no saps quina d'aquestes tres coses no falta mai en la seva maleta? Una PlayStation, un llibre o un coixí. La resposta és... el coixí, ja que li és de gran ajuda com a conseqüència dels molts hotels que visita.